

TƯ-TƯỞNG HẰNG NGÀY

Tháng Janvier, 1931

1.— Ta phải biết ăn-năn với nhau, vì ta phải ăn-năn với nhau (Xem Luca 10 : 25-37).

2.— Tình yêu-thương làm chia-khóa cho đời ta: nó mở lòng kẻ khác cho ta; chẳng có nó, thì không thể giúp ích cho kẻ khác (I Cô-r. 13:).

3.— Hãy hết lòng ăn-ở, khiến ai đến với mình cũng được mạnh sức, tốt-lành và yên-ủi, không phải khóc-lóc. Hãy tìm tánh nhu-mì hay tha-thứ và sự khôn-ngoa hay hiểu-biết (Ê-p. 4:).

4.— Thà làm một việc rất nhỏ trên đời còn hơn bỏ phí nửa giờ mà coi là vô-giá-trị.— *Goethe* (Lu-ca 16 : 10).

5.— Nếu phải khai-trình cùng Chúa mọi lời nói vô-ích, thì chắc cũng phải khai-trình mỗi đồng tiền tiêu vô-ích nữa (Ma-t. 25 : 14-30).

6.— Hãy gia-thêm luôn, hãy đi luôn, hãy tấn-tới luôn; đừng dừng lại, đừng thối-lui, đừng đi lạc; ai dừng lại thì chẳng tấn-tới, ai lui lại thì chẳng đi lên, ai lăm-lạc thì phản-nghịch; kẻ leo-đèo trên đường còn hơn kẻ bỏ hẵn lối đi.— *Augustin* (Lu-ca 9 : 51-62).

7.— Có người xưng mình là bạn Đức Chúa Jê-sus, nhưng cứ nghịch cùng thập-tự-giá Ngài (Ma-t. 10 : 24-39).

8.— Không cần phải tìm cách chữa những tội-ác đời nay, bởi cách đó đã có rồi, tức là từ-bỏ mình vì những kẻ đã vấp-ngã không còn trông-cậy gì nữa; hãy mở rộng lòng; dầu họ làm gì, cũng cứ yêu-thương hết cả; hãy sẵn lòng tha-thứ mọi điều, vì họ không hiểu-biết (Lu-ca 23 : 33-49).

9.— Nghe lẽ thật mà khó chịu, ấy là một dấu-hiệu xấu-xa (Giăng 3 : 14-21).

10.— Nếu Chúa chỉ-dẫn tôi, thì tôi đi lạc thế nào được? (Gia-cơ 1 : 1-15).

11.— Mọi cơn đau-dớn khổ-sở của ta, tức là ơn-phước kinh-nghiệm; vì lòng hồ-nghi chỉ thấy là đau-dớn khổ-sở, nhưng bởi đức-tin hay trông xa, ta thấy trong đó có đầy ơn-phước (Hê-b. 12 : 4-11).

12.— Yên-ủi người buồn-bực bằng yêu-thương, chớ không phải bằng trí-khôn.— *Pénélope* (I Giăng 3 : 14-24).

13.— Nên để sự thử-thách làm cho mình không ưa-thích mùi đời nữa, nhưng không nên để nó làm cho mình chán đời.— *Bercier* (I Giăng 2 : 15-25).

14.— Khi Đức Chúa Trời thấy ta ít nhận ân-diền Ngài, thì Ngài bớt ân-diền đi; đó là lẽ tự-nhiên (Lu-ca 12 : 41-48).

15.— Tội-lỗi là cội-rễ của mọi điều lo-lắng, của mọi sự nóng-nảy khó chịu và của phần nhiều cơn khóc-lóc.— *Meyer* (Rô-ma 5 : 12-21).

16.— Cầu-nguyện mà không kết-quả, là vì lòng không yên-lặng, đầy ý riêng và tư-tưởng thế-gian vô-ích bậy-bạ. Nên nhớ rằng thì-giờ cầu-nguyện cùng Chúa về việc đời này, đời sau rất là quan-trọng (Lu-ca 18 : 1-14).

17.— Phải nhớ rằng Đức Chúa Trời bảo làm việc gì thì cũng ban đủ ơn và sức để làm trọn việc đó.— *Stockmayer* (I Giăng 5 : 1-13).

18.— Trong giây-phút này, hãy làm việc cho xứng-đáng, không cần lo công-việc ngày mai (Cô-l. 3: 17-25).

19.— Hãy chú-ý! Đức Chúa Trời càng ban ơn-phước bao nhiêu, thì ma-quỉ càng cảm-dỗ bấy nhiêu (I Cô-r. 10: 12-20).

20.— Lòng nào đã từng đau-dớn râu-rĩ, lòng ấy mới hiểu thấu được lòng đau-dớn râu-rĩ của người khác. Vậy mới làm bạn tri-kỷ cùng nhau được (Hêb. 2: 5-18).

21.— Mỗi lần Chúa bắt phải chịu đau-dớn, thì ta sẽ được ơn-phước hay phải vấp-phạm, là tùy lòng ta vui hay buồn mà chịu lấy cơn đau-dớn đó.— *A. Bægner* (I Phi-e. 1: 1-9).

22.— Muốn Chúa nhậm lời cầu-nguyện, ta phải hầu việc Chúa bằng trí-khôn, chơn tay, và tiền-của, chớ chẳng phải bằng môi-miệng mà thôi (I Phi-e. 1: 1-9).

23.— Hỡi Chúa, xin giúp tôi sẵn lòng nhận lấy cách xứng-đáng mọi ơn Chúa đã sẵn lòng ban cho.— *Havergal* (I Cô-r. 7: 17-24).

24.— Có ý-định, mới có đức-tin.— *Vinet* (Giăng 6: 28-47).

25.— Nếu lòng và ý không hiệp với đức-tin, thì đức-tin không có giá-trị và không chơn-thật.— *Vinet* (Rô-ma 10).

26.— Bệnh rất nặng của linh-hồn, ấy là lòng nguội-lạnh.— *De Tocqueville* (Khải-h. 3: 14-22).

27.— Có lòng yêu-thương, thì dầu phải vâng lời, cũng vẫn được tự-do.— *Vinet* (Rô-ma 8: 1-17).

28.— Thì-giờ làm ơn chẳng phải tự-nhiên mà có, ấy là bởi lòng nhơn-đức mà để riêng ra; kẻ ích-kỷ chẳng có thì-giờ đó.— *Vinet* (Ma-t. 20: 20-34).

29.— Phải biết chịu đau-dớn và biết giữ kẻ khác khỏi đau-dớn.— *Jules Simon* (Ê-p. 6: 1-10).

30.— Muốn được phước thì lòng phải có nguồn phước.— *Marie Valière* (Giăng 17: 13-26).

31.— Không gắng sức đạt tới mục-dịch, thì đáng lo hơn hết.— *George Eliot* (Phi-líp 3).

MỘT SÁCH LƯU-HÀNH KHẮP THIÊN-HẠ

HỒI tháng tư năm 1930, ông mục-sư Kilgour, thơ-ký của **Thánh-Thor Công-Hội**, có diễn-thuyết về Kinh-thánh, đại-ý nói:

Lạ-lùng thay! Kinh-thánh ghi-chép trong khoảng 2.000 năm, gồm cả sử-ký, thi-ca, lời tiên-tri và sự dạy-dỗ, thật đủ mọi phương-diện.

Sách đó chép bởi một dân rất nhỏ trên thế-giới, vậy mà làm cho cảm-dộng biết bao lòng người.

Kìa, biết bao sách-vở thế-gian, dầu khoa-học, dầu văn-học, có khi trải qua một thời-kỳ ngắn-ngủi, đã bị người ta coi như cái quạt mùa thu! Sao bằng Kinh-thánh lấy sử cũ làm căn-cứ, dạy người biết bước từng-trải và trí-thức thiêng-liêng; nói việc đã qua, hiện nay và ngày sau, có quan-hệ đến mọi sự của mỗi người, bất cứ văn-minh hay

mọi-rợ. Dầu tác-giả là Đức Chúa Trời, song cũng tỏ rõ được tánh-tinh loài người.

Sách của *Homère* dịch ra được độ 20 thứ tiếng, sách của *Shakespeare* độ 40 thứ tiếng, sách *Thiên-Lộ-Lịch-Trình* độ 125 thứ tiếng, nhưng Kinh-thánh đã dịch ra 900 thứ tiếng, hiện đang bày trong thư-viện của Thánh-Thor Công-Hội. Riêng một Hội ấy, từ lúc mới lập đến nay 125 năm, đã xuất-bản được 397.000.000 cuốn sách trong bộ Kinh-thánh bằng 622 thứ tiếng.

Vậy biết số phát-hành của Kinh-thánh nhiều hơn sách khác biết bao! Đó há chẳng phải một cái minh-chứng lời Đức Chúa Trời là thật, là qui? Ở Đông-Pháp, ông mục-sư Th. Calas, số 66, Boulevard Amiral Courbet, Hà-nội, làm đại-biêu cho Thánh-Thor Công-Hội.